

opusdei.org

Mons. Mariano Fazio: "Mi kršćani smo u svijetu kako bismo ga transformirali"

Intervju s mons. Marianom Faziom, pomoćnim vikarom Opusa Dei, u emisiji talijanske TV200 „Di Buon Mattino“, u kojem govori o svojoj knjizi „Protagonisti zajedničkog dobra. Sveti Josemaría Escrivá i kršćani u suvremenom društvu“. Ovo je prevedeni transkript razgovora u kojem objašnjava kako poruka svetog Josemarije o svetosti u

svakodnevnom životu poziva
kršćane da se uključe u društvo,
rade profesionalno i doprinose
općem dobru.

9.04.2026.

Monsinjore, dobro jutro i dobrodošli.
Dame i gospodo: Monsinjur Mariano
Fazio, pomoćni vikar Opusa Dei.

Knjiga nosi naslov *Protagonisti općeg dobra: Sveti Josemaría Escrivá i kršćani u suvremenom društvu*. To je način ne samo ponovnog promišljanja Escrivine ostavštine, već i pokazivanja njezina mjesta u našoj stvarnosti, jer biti kršćanin ne znači biti odvojen od svijeta, već živjeti u svijetu.

Doista. Smatrao sam važnim napisati knjigu o općem dobru jer danas o tome tako malo govorimo. Živimo u vrlo individualističkom društvu i mislim da je podizanje svijesti o odgovornosti kršćana da pomognu u izgradnji društva koje je više u skladu s Božjim planom prilično hitno.

U kojem je smislu osnivač Opusa Dei kršćanima dao svojevrсни „kompas“, ako se tako mogu izraziti, ili smjernice?

Iznad svega, njegova je poruka bila univerzalni poziv na svetost. To je bila prilično raširena ideja na početku dvadesetog stoljeća, ali ono što je bilo specifično bila je poruka da Bog poziva većinu kršćana da rastu u svetosti usred običnih životnih okolnosti.

I Gospodin od nas traži dosljednost u tome. Moramo biti dobri kršćani ne samo u crkvi, u kapeli ili u katoličkim udrugama (iako i tamo!), već prije svega u obitelji, na poslu, u našim društvenim odnosima i tako dalje. Ukratko, biti katolici sto posto. Koristio je određenu sliku: jedinstvo života. Ne možemo imati dvostruku osobnost, biti katolici u crkvi, a drugdje štititi samo vlastite interese.

Trebali bismo svjedočiti u svakoj dimenziji života.

U svemu tome ističe se i važnost laičkog poziva. Namijenjen je svima, ne samo onima koji prihvaćaju svećenički ili redovnički poziv.

Apsolutno. Gospodin poziva sve na svetost. Nekima daje svećenički ili redovnički poziv, ali svi imamo poziv na svetost i u velikoj većini slučajeva to se živi u običnoj rutini svakodnevnog života. Mislim da je to ujedno i najsredišnja poruka Drugog vatikanskog koncila. Jučer sam saznao da je biskup Varden, koji propovijeda duhovne obnove Papi i Rimskoj kuriji, istaknuo upravo taj aspekt Koncila: univerzalni poziv na svetost.

Dakle, knjiga nije toliko zbirka teoloških pravila, već način produbljivanja stvarne predanosti kršćana u svijetu. Možete li nam dati neke konkretne smjernice?

Teško je sažeti, ali čini mi se da prije svega moramo voljeti svijet, a da ne budemo svjetovni. Papa Franjo je mnogo govorio o iskušenju svjetovnosti. U svijetu smo da bismo ga promijenili, a da bismo promijenili stvarnost, prvo je moramo voljeti. Dakle, moramo voljeti svijet kako bismo ga pokušali promijeniti i učiniti ga više u skladu s Božjim planovima za naše društvo.

Zatim, potrebna nam je društvena odgovornost: shvatiti da je svatko od nas, u svojim različitim situacijama, odgovoran za promjenu ovog svijeta, pomaganje siromašnima i ranjivima, donošenje evanđeoske poruke svim strukturama društva i tako dalje.

A također i sposobnost dijaloga. To smatram temeljnim. Danas živimo u društvu - ne samo u Italiji; diljem svijeta - duboke polarizacije i izgubili smo sposobnost dijaloga.

Kršćanin mora biti osoba dijaloga, otvorena i puna poštovanja prema svima. Štoviše, nije dovoljno samo živjeti pravdu - iako je to temeljna polazna točka - jer pravdu treba upotpuniti ljubavlju. Ljudi smo i stoga ćemo uvijek biti ograničeni, ali vjerujem da, slijedeći Kristove stope, možemo izgraditi društvo u kojem, kroz milosrđe, život može biti ljepši i u kojem možemo živjeti s većim mirom, spokojem i nadom.

Evo jedne riječi koja je danas pomalo nemoderna: profesionalnost. Kršćanski poziv također podrazumijeva profesionalnost, ali to je nešto što nije uvijek izravno povezano s time da si kršćanin.

Bez sumnje. Sveti Josemaría je mnogo govorio o posvećenju rada. A kako se posvećuje rad? Prije svega, dobrim radom. Svaki odvjetnik, arhitekt, kućanica, liječnik ili državni službenik mora prije svega imati snažan duh služenja: ovdje sam, obavljam svoju profesiju, kako bih služio drugima. Mislim da to također enormno mijenja društvene odnose. A onda, dobro raditi znači biti dobar liječnik, dobar arhitekt, dobra medicinska sestra. Dobro raditi također znači učiti, kontinuirano učiti i tako dalje.

Vjerujem da će to također uvelike pomoći evangelizaciji društva, jer

vidjeti katolika koji je ujedno i izvrstan profesionalac vrlo je privlačno svjedočanstvo. Ne možemo biti pobožni vjernici i osrednji profesionalci.

Sveti Josemaría je znao reći da moramo Krista staviti na vrh svih ljudskih aktivnosti, ne iz taštine ili osjećaja superiornosti, već kako bismo služili svima ostalima. Dakle, posvećenje rada.

Ujediniti vjeru, služenje, rad i djelovanje također znači imati element koji povezuje sve te dijelove ljudske osobe.

Da. Sjećam se da je prije mnogo godina, prije izbora Ivana Pavla I., napisao neke članke, mislim u Messaggero di Sant'Antonio. Posljednji članak bio je o svetom Josemariji, a citirao je Étiennea Gilsona, velikog francuskog tomističkog filozofa, koji je rekao:

„Srednjovjekovne katedrale izgrađene su vjerom, ali i velikim arhitektima i velikim matematičarima.“ Vjera i matematika moraju se spojiti i mislim da je ovo vrlo privlačna i vrlo pravovremena poruka.

Govoreći o svetosti u svakodnevnom životu, na poslu i u svakodnevicu, podsjećamo i na „svECA iz susjedstva“ o kojem je govorio papa Franjo. Bili ste prijatelj pape Franje. Za kraj našeg razgovora jutros, biste li mogli podijeliti osobnu uspomenu na njega?

Imam mnogo uspomena. Jedna mi upravo pada na pamet. Jednom prilikom sam bio s njim i rekao mu da sam dva puta putovao; jednom u Côte d'Ivoire, a drugi put na Filipine. Papa mi je rekao: „Pa, vidim da putujete svijetom!“ Odgovorio sam: „Da, ali to je vaša krivnja, jer kažete

da moramo biti bliski svim ljudima. U Opusu Dei imamo mnogo ljudi diljem svijeta, pa sam morao ići na ova putovanja. Ali ne bojte se, jer svoja putovanja koristim maksimalno da bih puno govorio o Papi.“

Njegov se izraz lica malo promijenio, postao je malo ozbiljan, i rekao mi je: „Bilo bi bolje manje govoriti o Papi, a više o Isusu.“ Odgovorio sam: „Razumijem. Hvala vam.“

To pokazuje središnju ulogu Krista, kao i poniznost Pape.